

linger i Salen, skal man indskrænke sig til i den største Korthed at omtale 3 vigtige af et Mindretal stillede Ændringsforslag under anden Afdeling, nemlig:

1) Ændringsforslaget Nr. 110 til § 67, der, ved at lade Paragrafens andet Stykke udgaa, tilfigter at forhindre den deri givne og heri Landet ufsjendte Afgang til at lede Bandet fra eet Vanddrag over i et andet. Hele Udvalget har forøvrigt været enigt i at finde Bestemmelserne i det nævnte Stykke meget betenkkelige, og Flertallet har derfor ogsaa under Nr. 109 stillet den Ændring, at der i ethvert enkelt Tilfælde kræves Ministerens Samtykke til deres Anvendelse; men medens Flertallet tror at kunne berolige sig hermed, ser Mindretallet kun en tilstrækkelig sikker Garanti mod Misbrug af de omtalte Bestemmelser i, at Stykket gaar ud; thi det kan neppe forudsættes som Regel, at en Indenrigsminister, ved at negte sit Samtykke, skulde gaa imod Landvæsenkommissionen, der jo netop i alle saadanne Spørgsmaal maa være den sagkyndige Autoritet, til hvilken Ministeren i tvivlsomme Tilfælde maa støtte sig, og naar Forholdet, hvad man vist med god Føje tør gaa ud fra, praktisk er saaledes, skjønnes det af Flertallet foreslaaede Cautel at være lidet betryggende. Endnu maa det bemærkes, at der sikkerlig ikke kan paavises nogen Nødvendighed for at beholde Paragrafens andet Stykke, og at det synes tvivlsomt, hvorvidt der endog blot er nogen Onskelighed tilstede for en Bibeholdelse af de deri indeholdte Bestemmelser, i alt Fald tyder det ikke hen herpaa, naar Sedeselskabets Andragende, der under Punkt 7 behandler det herhenhørende Forhold, slet ikke omtaler dem som ønskelige, men indskrænker sig til at anholde om det, som er givet i Paragrafens første Stykke.

2) Ændringsforslaget Nr. 112 til § 68, der tilfigter at bevare Bredeiernes nuværende uomtvistelige Ret ubeskaaren, har alt under Omtalen af Ændringsforslaget Nr. 26 til § 13 fundet sin indirekte Begrundelse, og her skal kun tilføjes, at medens Kommissionen i sine Motiver (Side 100) erkjender, at Bredeierne efter de nugældende Lovregler have udelukkende Ret til Bandet, har den dog troet i sit Udcasts § 68, der ordret er optaget i Lovforslaget, at kunne give en Afgang til, at Bredeierne uden deres Samtykke og uden nogenformelt Erstatning berøves denne Ret. Det er dette, Mindretallet ikke kan være med til, det være saa nok saa hensigtsmæssigt og nok saa ønskeligt overfor Bændingsagen.

3) Ændringsforslagene Nr. 115 til § 71 og Nr. 116 til § 72, der ganske falde sammen i Mening, have til Hensigt paa den ene Side under visse betryggende Former til Gunst for større, mange Deltagere omfattende Bændingsanlæg at tilstede en exceptionel Udvidelse af Expropriationsretten, men paa den anden Side at forhindre en letsinelig og mod Grundlovens § 82 stridende Brug af denne Ret, medens Flertallet ligesom ved § 67 tror at finde den fornødne Garanti herimod i, at Ministerens Samtykke til Expropriationen erhverves. Mindretallet skal imidlertid, idet det henholder sig til sine Ytringer under 1 om Ændringsforslaget Nr. 110, endnu bemærke, at det anser Eiendommens grundlovmæssig garanterede Ukrænkelighed for saa vigtig, at det maa anses for en bestefter Fordring at forlange et saadant ministerielt Samtykke belagt med et sikkert Vidnesbyrd om, at, er det end ikke Almenvellet, der kræver den tvungne Afstaaelse af Eiendom, saa er det dog et Formaal af større Almeninteresse, der derved vil fremmes.

Overladende de øvrige under denne Afdeling af et Mindretal stillede Ændringsforslag til den mundtlige Motivering, maatte det maaske endnu være Mindretallet tilladt at gjøre et Par afsluttende mere almindelige Bemærkninger, hvoraf den ene er den, at, hvorvel Mindretallet anerkjender det store Gode, en Kodifikation af vor spredte Bændingslovgivning vilde være, særlig for den store Lægbefolkning, anerkjender mange af de foreslaaede nye Bestemmelser for hensigtsmæssige, enkelte endog for fortrinlige, og anerkjender den Dygtighed og Sagkundskab, hvormed Lovforslaget er affattet, selv hvor disse Egenstaber gaa i en Retning, som Mindretallet ikke kan samstemme med, saa finder det dog saa mange i deres Konsekventer farlige og vor Bændingslovgivning fremmede Principer nedlagte i Lovforslaget, at Mindretallet — saafremt disse ikke (og ganske særlig paa de foran fremhævede 9 Punkter) fjernes — med stor Sindsro vil give Afkald paa de ikke saa Fordele, Lovforslagets Dphælselse til Lov i andre Henseender vilde medføre. — Den anden Bemærkning gaar ud paa at minde om den gamle Erfaringsætning, at det ikke alene gjælder om: hvad der staar i en Lov, men at det ikke mindre kommer an paa: af hvem og hvorledes dens Bestemmelser blive fortolkede og førte ud i Livet. For nærværende Lovs Vedkommende tilfalder Udsvælsen væsentlig Landvæsenkommissionen, af hvilken Myndigheds frie Skjøn man i stort Omfang har ladet talrige og vigtige Afgjørelser være afhængige; men naar der nu i Lovudkastets Motiver (Side 125—126) siges, at der ved Valget af Landvæsenkommissærer langtfra altid tages særligt